

“মৰমৰ সন্তানসকল – আত্মাৰ পৰা বিকাৰ ৰূপী মলিনতা আঁতৰাই শুদ্ধ ফুল হোৱা। পিতাৰ স্মৃতিৰেহে সকলো মলিনতা আঁতৰিব”

*প্ৰশ্ন :- পবিত্ৰ হ'ব বিচৰা সন্তানসকলে কোনটো কথাত পিতাক অনুসৰণ কৰিব লাগে?

*উত্তৰ :- যেনেকৈ পিতা পৰম পবিত্ৰ তেওঁ কেতিয়াও অপবিত্ৰ মলিয়নসকলৰ লগত মিক্স-আপ নহয় (হলিগলি নকৰে), বহুত-বহুত চেক্ৰেড (পবিত্ৰ) হয় এনেকৈ তোমালোক পবিত্ৰ হ'ব বিচৰা সন্তানসকলে পিতাক ফলো (অনুসৰণ) কৰা, চি ন' ইভিল (বেয়া নাচাবা)।

ওঁম্ শান্তি। পিতা বহি সন্তানসকলক বুজাইছে। এয়া দুজন পিতা। এজন আত্মিক, আনজনক শাৰীৰিক পিতা বুলি কোৱা হয়। শৰীৰতো দুয়োজনৰ এটাই সেয়েহে যেনিবা দুয়োজন পিতাই বুজায়। যদিও এজনে বুজায়, আনজনে বুজি পায় তথাপিও কোৱা হ'ব দুয়োজনে বুজায়। এয়া যি অতি সুক্ষ্ম আত্মা তাত কিমান বিকাৰৰ লেপ পৰিছে। বিকাৰৰ লেপ পৰা বাবে কিমান লোকচান হৈ যায়। এয়া লাভ আৰু লোকচান তেতিয়া দেখিবলৈ পোৱা যায় যেতিয়া শৰীৰ সহিত হয়। তোমালোকে জানা যে আমি আত্মা যেতিয়া পবিত্ৰ হ'ম তেতিয়া এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ নিচিনা পবিত্ৰ শৰীৰ পাম। এতিয়া আত্মাত কিমান বিকাৰৰ লেপ পৰিছে। যেতিয়া মৌ উলিওৱা হয় তেতিয়া সেয়া চেকা হয়। তেতিয়া কিমান গেদ ওলায় তাৰ পাছত শুদ্ধ মৌ পৃথক হৈ যায়। আত্মাও বহুত মলিয়ন হৈ যায়। আত্মাই কাঞ্চন (সোণ) আছিল, একেবাৰে পবিত্ৰ আছিল। শৰীৰ কেনেকুৱা আছিল। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ শৰীৰ চোৱা কিমান সুন্দৰ! মনুষ্যইতো শৰীৰকে পূজা কৰে নহয় জানো। আত্মাৰ ফালে নাচায়। আত্মাৰতো পৰিচয়ো নাই। প্ৰথমতে আত্মা সুন্দৰ আছিল, চোলাও সুন্দৰ পায়। তোমালোকেও এতিয়া এনেকুৱা (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হ'ব বিচৰা। সেয়ে আত্মা কিমান শুদ্ধ হোৱা উচিত। আত্মাকে তমোপ্ৰধান বুলি কোৱা হয় কিয়নো আত্মা সম্পূৰ্ণ মলিনতাৰে ভৰি আছে। এফালে দেহ-অভিমান ৰূপী মলিনতা আৰু আনফালে কাম-ক্ৰোধ ৰূপী মলিনতা। মলিনতা আঁতৰাবলৈ পৰিস্ৰাৱণ কৰিবগীয়া (ছেকিবলগীয়া) হয়। পৰিস্ৰাৱণ কৰিলে ৰঙেই সলনি হৈ যায়। তোমালোকে ভালদৰে বহি বিচাৰ কৰিলে তেতিয়া অনুভৱ হ'ব যে বহুত মলিনতাৰে ভৰি আছে। আত্মাত ৰাৱণ প্ৰৱেশ কৰিছে। এতিয়া পিতাৰ স্মৃতিত থাকিলেহে মলিনতা আঁতৰে। ইয়াতেই সময় লাগে। পিতাই বুজায় – দেহ-অভিমান থকা বাবে বিকাৰ ৰূপী কিমান মলিনতা আছে। ক্ৰোধ ৰূপী মলিনতাও কোনো কম নহয়। ক্ৰোধী ভিতৰি যেন জ্বলি থাকে। কিবা নহয় কিবা কথাত অন্তৰ জ্বলি থাকে। চেহেৰাও তামৰ দৰে ৰঙা হৈ থাকে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা আমি আত্মাসকল জ্বলি আছে। আত্মাত কিমান মলি আছে – এতিয়া গম পাইছা। এই কথাবোৰ বুজোঁতাৰ সংখ্যা বহুত কম, ইয়াৰ বাবে ফাষ্ট ক্লাচ (উৎকৃষ্ট) ফুলৰ প্ৰয়োজন নহয় জানো। এতিয়াতো বহুত ত্ৰুটি আছে। তোমালোকেতো সকলো ত্ৰুটি আঁতৰাই একেবাৰে পবিত্ৰ হ'ব লাগে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কিমান পবিত্ৰ। বাস্তৱতে তেওঁলোকক হাত লগোৱাৰো হুকুম নাই। পতিতে গৈ ইমান উচ্চ পবিত্ৰ দেৱতাক হাত লগাব নোৱাৰে। হাত লগোৱাৰ যোগ্যই নহয়। শিৱক হাত লগাব নোৱাৰে। তেওঁ হয়েই নিৰাকাৰ, তেওঁক হাত লগাবই নোৱাৰে। তেওঁতো আতাইতকৈ পবিত্ৰ হয়। ইমান সৰু বিন্দুকতো কোনোৱে হাত লগাব নোৱাৰে সেয়েহে তেওঁৰ বহুত ডাঙৰ প্ৰতিমা ৰাখি দিছে। আত্মাই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে তেতিয়া শৰীৰ ডাঙৰ হয়। আত্মাতো ডাঙৰ-সৰু নহয়। এয়াতো হৈছেই মলিন সৃষ্টি। আত্মাত কিমান মলি আছে। শিৱবাবা বহুত চেক্ৰেড (পবিত্ৰ) হয়। বহুত পবিত্ৰ। ইয়াতেতো সকলোকে একে সমান কৰি দিয়ে। এজনে আনজনক কৈও দিয়ে – তুমিতো জানোৱাৰ হোৱা। সত্যযুগত

এনেকুৱা ভাষা নাথাকে। এতিয়া তোমালোকে অনুভৱ কৰা যে আত্মা বহুত মলিন হৈ গৈছে। আত্মা পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ যোগ্যই নহয়। অযোগ্য বুলি ভাবি মায়াইও তেওঁলোকক একেবাৰে আঁতৰাই দিয়ে।

পিতা কিমান চেত্ৰেড (পবিত্ৰ-শুদ্ধ) হয়, আমি আত্মাসকলো কিহৰ পৰা কি হৈ যাওঁ। এতিয়া পিতাই বুজাইছে – তোমালোকে মোক মাতিছাই আত্মা শুদ্ধ কৰিবলৈ। বহুত মলিৰে ভৰি আছে। বাগিচাত সকলো প্ৰথম শ্ৰেণীৰ ফুল নাথাকে। ক্ৰমানুসৰি হয়। পিতা হৈছে বাগিচাৰ মালিক। আত্মা কিমান পবিত্ৰ হয় পাছত কিমান লেতেৰা একেবাৰে কাঁইট হৈ যায়। আত্মাতে দেহ-অভিমানৰ, কাম, ক্ৰোধৰ আৱৰ্জনা ভৰি আছে। ক্ৰোধো মনুষ্যৰ কিমান আছে। যেতিয়া তোমালোক পবিত্ৰ হৈ যাবা তেতিয়া কাৰো মুখ চাবলৈও ইচ্ছা নাথাকিব। বেয়া নাচাবা। অপবিত্ৰক চাবই নালাগে। আত্মা পবিত্ৰ হৈ, পবিত্ৰ নতুন চোলা (শৰীৰ) লয় তেতিয়া আৱৰ্জনা দেখাই নাযায়। আৱৰ্জনাৰ সৃষ্টিয়েই সমাপ্ত হৈ যায়। পিতাই বুজাইছে – তোমালোক দেহ-অভিমানত আহি কিমান লেতেৰা হৈ গৈছে। পতিত হৈ গৈছে। সন্তানসকলে মাতেও – বাবা মোৰ ভিতৰত ক্ৰোধৰ ভূত আছে। বাবা মই পবিত্ৰ হ'বলৈ আপোনাৰ ওচৰলৈ আহিছো। এইটো জানা যে পিতাতো চিৰ পবিত্ৰ হয়েই। এনেকুৱা হায়েষ্ট অৰ্থাৎ (সৰ্বোচ্চ হৰ্তা-কৰ্তা)ক সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ কিমান অপযশ কৰিছে। নিজৰ ওপৰতো ঘৃণা ওপজে – আমি কি আছিলো আকৌ কিহৰ পৰা কি হৈ যাওঁ। এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজি পোৱা, আন কোনো সংসংগ বা ইউনিভাৰ্ছিটি আদিত ক'তো এনেকুৱা লক্ষ্য-উদ্দেশ্যৰ বিষয়ে কোনেও বুজাব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা – আমি আত্মাসকল কেনেকৈ আৱৰ্জনাৰে ভৰি গ'লো। 2 কলা কম হ'ল, তাৰ পাছত 4 কলা কম হ'ল, আৱৰ্জনা ভৰি গৈ থাকিল সেইবাবে কোৱাই হয় তমোপ্ৰধান। কোনোৱে লোভত, কোনোৱে মোহত জ্বলি মৰে, এই অৱস্থাতে জ্বলি-জ্বলি মৰি যাব লাগিব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলেতো শিৱবাবাৰ স্মৃতিত শৰীৰ এৰিব লাগে যিজন শিৱবাবাই এনেকুৱা কৰি তোলে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণক পিতাই এনেকুৱা কৰি গঢ়ি তুলিছে নহয় জানো। সেয়েহে নিজে কিমান সাৱধান হোৱা উচিত। ধুমুহাতো বহুত আহিব। মায়াৰে ধুমুহা আছে, আন একো ধুমুহা নাই। যেনেকৈ শাস্ত্ৰত হনুমান আদিৰ কাহিনী লিখি দিছে। এনেকৈ কয় যে ভগৱানে শাস্ত্ৰ ৰচিছে। ভগৱানেতো সকলো বেদ-শাস্ত্ৰৰ সাৰমৰ্ম শুনায়। ভগৱানেতো সংগতি কৰি দিলে, তেওঁৰ শাস্ত্ৰ ৰচনা কৰাৰ কি প্ৰয়োজন। এতিয়া পিতাই কয় – বেয়া নাচাবা। এই শাস্ত্ৰ আদিৰ দ্বাৰা তোমালোক উচ্চ হ'ব নোৱাৰা। মইতো এই সকলোবোৰৰ পৰা পৃথক। কোনেও চিনি নাপায়। পিতা কি হয়, কোনেও নাজানে। পিতাই জানে কোনে-কোনে মোৰ সেৱা কৰে অৰ্থাৎ কল্যাণকাৰী হৈ আনৰো কল্যাণ কৰে, তেৱেঁই অন্তৰত স্থান পায়। কোনোবাতো এনেকুৱাও আছে যিয়ে সেৱাৰ বিষয়ে নাজানেই। তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞানতো পাইছা যে নিজকে আত্মা বুলি ভাবা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা। যদিওবা আত্মা শুদ্ধ হৈ যায়, এই শৰীৰতো তথাপিও পতিত নহয় জানো। যিসকল আত্মা শুদ্ধ হৈ যায় তেওঁলোকৰ কাৰ্যকলাপত ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য থাকে। চলনতো গম পোৱা যায়। কাৰো নাম লোৱা নহয়, নাম ল'লে জানোচা আৰু বেছি বেয়া হৈ যায়।

এতিয়া তোমালোকে পাৰ্থক্য চাব পাৰা – তোমালোক কি আছিলো, কি হ'ব লাগে! গতিকে শ্ৰীমতত চলিব নালাগে জানো। ভিতৰত যি লেতেৰা ভৰি আছে তাক আঁতৰাব লাগে। লৌকিক সম্বন্ধতো কিছুমান বহুত বেয়া সন্তান থাকে তেতিয়া তেওঁলোকৰ কাৰণে পিতাও বিৰক্ত হৈ যায়। তেতিয়া কয় যে এনেকুৱা সন্তান নহ'লেই ভাল আছিল। ফুলৰ বাগিচাৰ সুগন্ধ থাকে। কিন্তু নাটক অনুসৰি আৱৰ্জনাও আছে। অক ফুলতো একেবাৰে চাবলৈও ইচ্ছা নাযায়। কিন্তু বাগিচালৈ গ'লে দৃষ্টিতো সকলোৰে ওপৰত পৰিব নহয় জানো। আত্মাই ক'ব – এয়া অমুক ফুল। সুগন্ধও ভাল ফুলৰে ল'ব নহয় জানো। পিতাইও চায় – এই আত্মাটি কিমান স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকে, কিমান পবিত্ৰ হৈছে আৰু আনকো নিজৰ

সমান কৰি তোলে। জ্ঞান শূন্য! মূল কথাটোৱে হৈছে মনমনাভৱ। পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পবিত্ৰ ফুল হ’ব। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কিমান পবিত্ৰ ফুল আছিল। এওঁলোকতকৈও শিৱবাবা বহুত চিক্ৰেড (পবিত্ৰ) হয়। মনুষ্যই জানো এইটো জানিছিল যে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণকো এনেকুৱাকৈ শিৱবাবাই গঢ়ি তুলিছে। তোমালোকে জানা এই পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰা এনেকুৱা হৈছে। ৰামে কম পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল সেয়েহে চন্দ্ৰবংশী হ’ল। পিতাই বুজাইতো বহুত। এটাতো স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকিব লাগে, যাৰ দ্বাৰা লেতেৰাবোৰ আঁতৰিব, আত্মা পবিত্ৰ হ’ব। তোমালোকৰ ওচৰত মিউজিয়াম আদিলৈ বহুত আহে। সন্তানসকলৰ সেৱা কৰাৰ বহুত চখ থাকিব লাগে। সেৱা এৰি কেতিয়াও টোপনি মাৰিব নালাগে। সেৱাত নিখুঁত হ’ব লাগে। মিউজিয়ামতো তোমালোকে জিৰণি লোৱাৰ সময় ত্যাগ কৰা। ডিঙি শুকাই যায়, ভোজন আদিও কৰিব লাগে কিন্তু অন্তৰ দিনে-ৰাতিয়ে উল্লাসিত হৈ থকা উচিত। কোনোবা আহিলে তেওঁক ৰাস্তা দেখুওৱা। ভোজন কৰাৰ সময়ত কোনোবা আহিলে তেতিয়া প্ৰথমে তেওঁক এটেণ্ড (লগ) কৰি পাছত ভোজন কৰা উচিত। এনেকুৱা সেৱাধাৰী হ’ব লাগে। কিছুমানৰ বহুত দেহ-অভিমান আহি যায়, আৰাম ভালপোৱা, নবাব হৈ যায়। পিতাইতো বুজনি দিবই লাগিব। এই নবাবি ত্যাগ কৰা। পাছত পিতাই সাক্ষাৎকাৰো কৰাব – নিজৰ পদ চোৱা। দেহ-অভিমানৰূপী কুঠাৰ নিজে নিজৰ ভৰিত মাৰে। বহুত সন্তানে বাবাৰ লগতো জেদ কৰে। হেৰ’, এয়াতো শিৱবাবাৰ ৰথ হয়, এওঁৰ চম্ভাল কৰিবলগীয়া হয়। ইয়াতেতো এনেকুৱা আছে যিয়ে অনেক ঔষধ লৈ থাকে, ডাক্তৰৰ ঔষধ লৈ থাকে। যদিও বাবাই কয় – শৰীৰক (নিৰোগী) কৰি ৰাখিব লাগে কিন্তু নিজৰ অৱস্থাকো চাব লাগে নহয় জানো। তোমালোকে বাবাৰ স্মৃতিত থাকি ভোজন খোৱা তেতিয়া কেতিয়াও কোনো বস্তুৱে লোকচান নকৰে। স্মৰণৰ দ্বাৰা শক্তি ভৰপূৰ হৈ যাব। খাদ্য বহুত শুদ্ধ হৈ যাব। কিন্তু সেই অৱস্থা হোৱা নাই। বাবাইতো কয় – ব্ৰাহ্মণে ৰন্ধা খাদ্য উত্তমতকৈও উত্তম কিন্তু সেয়া তেতিয়া হ’ব যেতিয়া বাবাৰ স্মৃতিত থাকি ৰান্ধিব। স্মৃতিত থাকি ৰান্ধিলে তেওঁৰো (ৰন্ধাজনৰো) লাভ, খাওঁতাৰো লাভ হ’ব।

অক ফুলো বহুত আছে নহয় জানো। এই বেচেৰাহঁতে কি পদ পাব। পিতাৰতো দয়া ওপজে। কিন্তু দাস-দাসী হোৱাটোও নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, ইয়াতে আনন্দিত হ’ব নালাগে। বিচাৰো নকৰে যে মই এনেকুৱা হ’ব লাগে। দাস-দাসী হোৱাতকৈ চহকী হোৱাতো ভাল, দাস-দাসী ৰাখিব পাৰিব। পিতাইতো কয় – নিৰন্তৰ মোক এজনক স্মৰণ কৰা, মোক সুৰঁৰি সুৰঁৰি সুখ পোৱা। ভক্তসকলে আকৌ বহি সোৱঁৰণি মালা বানাইছে। সেয়া ভক্তসকলৰ কাম। পিতাইতো কেৱল কয় – নিজকে আত্মা বুলি ভাবা, পিতাক স্মৰণ কৰা। বচ। বাকী একো জপ নকৰিবা। মালা সোৱঁৰিব নালাগে। পিতাক জানিব লাগে, তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে। মুখেৰে বাবা-বাবা বুলিও ক’ব নালাগে। তোমালোকে জানা যে তেওঁ হৈছে আমাৰ আত্মাসকলৰ বেহদৰ পিতা, তেওঁক স্মৰণ কৰিলে আমি সতোপ্ৰধান হৈ যাম অৰ্থাৎ আত্মা কাঞ্চন হৈ যাব। কিমান সহজ। কিন্তু যুদ্ধক্ষেত্ৰ নহয় জানো। তোমালোকৰ হয়েই মায়াৰ লগত যুদ্ধ। মায়াই বাৰে বাৰে তোমালোকৰ বুদ্ধিৰ যোগ ছিঙি দিয়ে। যিমানে বিনাশ কালত প্ৰীত বুদ্ধি হয় সিমানে পদ পোৱা যায়। কেৱল এজনৰ বাহিৰে আন কোনো যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। কল্পৰ আগতেও এনেকুৱা ওলাইছিল যি বিজয় মালাৰ দানা হৈছিল। তোমালোক যিসকল ব্ৰাহ্মণ কুলৰ হোৱা, ব্ৰাহ্মণৰ ৰুদ্ৰ মালা বনোৱা হয়, যিসকলে বহুত গুপ্ত মেহনত কৰিছে। জ্ঞানো গুপ্ত নহয় জানো। পিতাইতো প্ৰতিটো কথা ভালদৰে জানে। ভাল-ভাল যিসকলক প্ৰথম নম্বৰৰ মহাৰথী বুলি ভবা হৈছিল, তেওঁলোক আজি নাই। দেহ-অভিমান বহুত। পিতাৰ স্মৃতি থাকিব নোৱাৰে। মায়াই বহুত জোৰেৰে থাপৰ মাৰে। এনেকুৱা বহুত কম আছে যাৰ মালা বনাব পাৰি। পিতাই তথাপিও সন্তানসকলক বুজায় – নিজকে চাই থাকা, আমি কিমান পবিত্ৰ দেৱতা আছিলো, পাছত আমি কিহৰ পৰা কি, আৱৰ্জনা হৈ গ’লো। এতিয়া শিৱবাবাক পাইছো সেয়েহে তেওঁৰ মতত

চলিব লাগে। কোনো দেহধাৰীক স্মৰণ কৰিব নালাগে। কাৰো স্মৃতি যাতে নাহে। চিত্ৰও কাৰো ৰাখিব নালাগে। এজন শিৱবাবাৰে যাতে স্মৃতি থাকে। শিৱবাবাৰ শৰীৰতো নাই। এয়াও খন্তেকৰ কাৰণে ঋণত লওঁ। তোমালোকক এনেকুৱা দেৱী-দেৱতা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কৰি তুলিবলৈ কিমান মেহনত কৰে। পিতাই কয় – তোমালোকে মোক পতিত সৃষ্টিলৈ মাতা। তোমালোকক পবিত্ৰ কৰি তোলে আকৌ পাৱন সৃষ্টিত মোক নামাতাই। তালৈ আহি কি কৰিব! তেওঁৰ সেৱাই হ’ল পবিত্ৰ কৰি তোলা। পিতাই জানে যে তোমালোক একদম জ্বলি ক’লা কয়লা হৈ গৈছে। পিতা তোমালোকক সুন্দৰ কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ আহিছে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) ছাৰ্ভিচ (সেৱা)ত বহুত একুৰেট (নিখুঁত) হ’ব লাগে। দিনে-ৰাতিয়ে সেৱাৰ উল্লাস আহি থাকিব লাগে। সেৱা এৰি কেতিয়াও আৰাম কৰিব নালাগে। পিতাৰ সমান কল্যাণকাৰী হ’ব লাগে।
- (2) এজনৰ স্মৃতিৰে প্ৰীত বুদ্ধিৰ হৈ ভিতৰৰ মলিনতা আঁতৰাব লাগে। সুগন্ধি ফুল হ’ব লাগে। এই লেতেৰা জগতৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব নালাগে।

*বৰদান:- “প্ৰথমে আপুনি” মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা সকলোৰে সন্মান প্ৰাপ্ত কৰোতা নম্ৰ তথা মহান হোৱা

সদায় এইটো মহামন্ত্ৰই যাতে স্মৃতিত থাকে যে “নম্ৰজনেই সকলোতকৈ মহান”। “প্ৰথমতে আপুনি” বুলি কোৱাই হৈছে সকলোৰে পৰা সন্মান প্ৰাপ্ত কৰাৰ আধাৰ। মহান হোৱাৰ এইটো মন্ত্ৰ বৰদানৰ ৰূপত সদায় লগত ৰাখিবা। বৰদানৰ দ্বাৰাই পালিত হৈ, উৰি গৈ লক্ষ্যত উপনীত হ’বা। মেহনত তেতিয়া কৰা যেতিয়া বৰদানসমূহক কামত নলগোৱা। যদি বৰদানেৰে পালিত হৈ থাকা, বৰদানক কাৰ্যত লগাই যোৱা তেতিয়া মেহনত সমাপ্ত হৈ যাব। সদায় সফলতা আৰু সন্তুষ্টতাৰ অনুভৱ কৰি থাকিবা।

*শ্লোগান:- চেহেৰাৰ দ্বাৰা সেৱা কৰিবলৈ হ’লে নিজৰ হাঁহিমুখীয়া ৰমণীয় আৰু গম্ভীৰ স্বৰূপ ইমাজ (জাগ্ৰত কৰা)।

ওঁম্ শান্তি!!

***